

משפט אמבש - עגולים שצויירו סביב חץ אחרי שנורה

פרופסור ג'ורג' אליה צרפתי / סילבי קופי
רשת של מחקר נאומים מוסדיים - פוליטיים - R2DIP

בזמנו ביקשנו לתרגם את הכרעת הדין לאנגלית כדי שיותר אנשים יוכלו להבין במה מדובר, אך הרבה היו עוד יותר מבלבלים אחרי קריאתה ושאלו: תכל'ס: במה דניאל אמבש (ד.א.) הואשם? ואכן, עבור מי שיש לו את הסבלנות לקרוא את כל ה"נימוקים" שהשופטים מביאים הדברים בהחלט מאוד מבלבלים. לא ברור שמדובר במעשים, כי העדויות השונות סותרות זו את זו או מדברות בכלל על מעשה אחר מאשר העדות הקודמת שמופיעה תחת אותו אישום ושהן היו אמורות לתמוך בהן. השופטים כאילו מנסים לתאר איזו אווירה, אך האם אפשר לשפוט שלא לומר, להרשיע אדם על "אווירה"? לכן היה חשוב לנו להכין רשימה מסודרת שלא כל כך מתייחסת אל תוכן ההאשמות – מאחר שכל מי שמכונה במשפט זה "עד" חופשי לספר מה שהוא רוצה (או את מה שאמרו לו להגיד, כפי שבאיזשהו שלב טוענים רוב עדי התביעה) – אלא יותר אל השאלה על מה מבוססות ההאשמות ובסופו של דבר ההרשעה שעל פי הנתונים העומדים לרשותינו בהחלט לא מוצדקת. למעשה השופטים עצמם כותבים על רוב עדי התביעה ש"יש לנהוג בזהירות ושאינן להרשיע או להפלייל על סמך אותה עדות על אירוע מסוים אלא אם כן יימצאו ראיות נוספות התומכות בעצם האירוע או בהתנהלות דומה או קרובה." כלומר, שתי עדויות לא-אמינות לשיטת השופטים יוצרות עדות אמינה כביכול שעל פיה אפשר להרשיע וגרוע מזה, נראה בהמשך שבעצם כל ההרשעות מתבססות על עדות "לא-אמינה" כנ"ל אחת בלבד ואילו העדות או העדויות הנוספות סותרות את העדות שהן אמורות לתמוך בה או בכלל מדברות על אירוע או על אירועים אחרים.

הסגורים הצביעו על שורה של מחדלי חקירה:

- א. העדר תיעוד של חקירות מסוימות של ה., המפגשים בינה לבין ז', והחקירה של ח'. אין תיעוד לשיחות רבות שהתנהלו בין אחד החוקרים לבין ה. לאחר הגשת כתב האישום. הטענה הינה כי העדר תיעוד ורישום מלא ומדויק של כל חלק וחלק מהחקירות פוגע בנאשם ומפחית ממשקל ראיות התביעה.
- ב. מחדל נוסף מתייחס להלכי הרוח בחקירות, כאשר השוטרים צעקו וקללו את הנחקרים ה., ד', ט' ואת שני הנאשמים (וגם י', ו' ומ' התלוננו על התעללות מצד החוקרים).
- ג. זיהום העדויות: במהלך החקירה אפשרו לעיין באמרות של אחרים, או הכניסו מילים לפי העדים.
- ד. פגיעה בזכות היועצות ושימוש באלימות כלפי חלק מהעדים.

השופטים אפילו מציינים בהכרעת הדין לגבי העדה ה., שהחוקרים איימו עליה שאם לא תגיד את מה שאומרים לה להגיד היא לעולם לא תראה את הבת שלה" ה. יצאה בשתי הצהרות מפורטות, מוקלטות ומצולמות (5/1, 9/1) לפיהן, תחת איום המשטרה, אמרה דברים שעזרו למשטרה לעצור את ד.א., וזאת לאחר שהחוקרים כלאו אותה בתנאים קשים ואיימו שאם לא תדבר ימנעו ממנה לראות את בתה ל'. הדבר הזה היה צריך לפסול את כל העדות שלה ולעורר חשד שגם שאר עדי התביעה קיבלו איומים מסוג דומה כדי שיעידו את מה שהמשטרה ביקשה מהם להעיד, כפי שגם עדי התביעה האחרים הצהירו או הודיעו במכתבים שאפשר לראות בלינק הזה:)

<http://www.xn--4dbadf4atp11g.com/perjury/>

צריך גם לציין שבתור "עדים מרכזיים" בהליך שלפנינו מוזכרים רק עדי התביעה י', ח' – שני ילדיה של ב' מנישואים קודמים, ז' שהייתה בזמנו מעוניינת להיות אישה (שביעית) לנאשם 1, ה. אשתו החמישית של נאשם 1, מ' בנו של נאשם 1 וכן האישה השלישית, ד', שהובאה כעדת תביעה בניגוד לרצונה בעיקר כדי להכשיר יומן שכתבה ודבריה הוצאו לגמרי מהקשרם ומשמעותם עוותה עד כדי כך שנעשה בהם שימוש לומר את ההפך ממה שהיא התכוונה בלי בכלל לשאול אותה. משום מה, עדויות התביעה נקראות בהכרעת הדין "ראיות" ואילו עדויות ההגנה בקושי זוכות להתייחסות.

הצגת עדי התביעה:

העדה "ז"

היא הגיעה למשפחה בתור אורחת והשופטים כותבים בהכרעת הדין: "תוך זמן קצר היא התאהבה בד.א. אהבה ללא מיצרים... אהבה שעל פי דבריה שלה, לא הייתה ולא תהיה כמוה". לפי הכרעת הדין היא עזבה את המשפחה בעקבות אירוע של אלימות (אישום חמש), לפי המשפחה היא עזבה אותם אחרי שהיא בקשה מדניאל להתחתן איתה והוא השתדל להסביר לה שהדבר לא נראה לו מתאים שאדם בגיל שלו יתחתן עם בחורה בת 19.

לטענתה בעקבות אותה תקרית של "התעללות" בעדה ה. (אישום חמש) היא "ברחה בריצה כי פחדה שמא יד נעלמה תתפוס אותה ותכבול אותה למשפחה". אירוע זה התרחש, לדבריה, בסביבות י"ח בתשרי. מעניין שחודש אחרי הבריחה הזאת כביכול, רואים אותה בסרטון מארכיון ערוץ 2, בהילולא, משבחת את המשפחה ומתארת איך מהרגע הראשון שהגיעה אליה הרגישה שהיא לא רוצה ללכת משם.

היא פנתה למרכז לנפגעי כתות אחרי שהיא ראתה את הסרט 360 שבעצם אותו מרכז ביקש לעשותו. שאלה גדולה אם היא אכן חששה שהיא נפגעה מכת, או אם היא פשוט כעסה על כך שהאיש שהיא אהבה "באהבה שלא הייתה ולא תהיה כמוה" מסתדר כל כך יפה גם בלעדיו...

המרכז לנפגעי כתות פנה למשטרה וארגן עבורה פגישה עם שני חוקרי משטרה מימ"ר ירושלים, במלון בחוף הים בתל אביב. פגישה שבניגוד לחוקי החקירה, לא תועדה. הוכח כי ז. קיבלה סכומי כסף שונים מחוקרי המשטרה (מזכר 16/6/11 ומזכר 29/6/11) ואף הוכח כי סגרו לה תיק פלילי של גניבה (ת.פ 11-11-21625: תאריך הגניבה: 27/1/11: ז' גנבה מחנות בדיזינגוף, כחמישה חודשים לפני המעצר של משפחת אמבש. את הגניבה ביצעה ז' יחד עם חברתה לפשע ר.ע. בתאריך 3.2.13 התקיים דיון בעניינה בבית משפט השלום, הפרקליטות הכריזה "הודענו על חזרה מכתב אישום בעניינה של נאשמת 2" (ז'). השופט החליט: "כתב האישום נגד נאשמת 2- מבוטל", נאשמת 1 (ר.ע) הורשעה).

בתיק אמבש במזכר משטרה מתאריך 12.7.11 נכתב: "היום בסביבות 13:30 התקשרה אלי ז. בוכה. היא צעקה שהיא לבד ברחובות ואין לה פינה לשים את הראש. היא לא יודעת איך לטפל בעצמה ונראה לה שזרקנו אותה ושלאף אחד בכלל לא אכפת. עוד היא צעקה כי הוצאה לפועל חסמו את חשבון הבנק שלה וכל הכמה מאות שקלים שהיא הצליחה לחסוך עכשיו בחשבון הסגור. היא הוסיפה כי אנחנו לא יודעים מה זה להיות במקומה ושקשה לה וכל מה שהיא מהקשת זה פשוט דירה כדי ששם היא תתאושש נפשית ותוכל לעבוד ולהתקיים בכבוד. הרגעתי את ז. ואמרת לי לה שאני מבינה לליבה וכי אנחנו לא זורקים אותה וביקשתי ממנה להגיע לירושלים וכאן ננסה לדבר ולבדוק את הדברים. ז' נרגעה ואמרה שתגיע לירושלים."

העדה "ה"

האשה החמישית. ההגנה טוען, כי יש לבטל את הרשעתו של דניאל, אשר במרביתה או לפחות בחלקים רבים ממנה, מבוססת בעיקרה על עדותה של ה., עדת התביעה המרכזית.

קודם כל, בגרסתה הראשונית שנמסרה במשטרה היא סיפרה כי כל המעשים נעשו בהסכמה וברצון ושמדובר במשחקים לגיטימיים בין בעל ואישה, ושנית, מאחר שיש לראותה בתור "עדת מדינה לשיטתה" טעונה עדותה תוספת ראייתית משמעותית של עדות אחרת, וכזאת לא הייתה.

אין חולק, כי ה. שינתה את גרסתה לאחר מתן הבטחה ו/או טובות הנאה, אשר הוצעו לה מצד החוקרים, באמצעות שימוש שנעשה על ידי חוקריה בביתה, ל'.

ההבטחה כי לא תועמד לדין על אף שגם לדברי השופטים "היו חשדות ואף ראיות לכאורה על מעשים שביצעה, ואפשר שהיה מקום לשקול אפשרות של הגשת כתב אישום נגדה", והאיום המפורש כי ישללו ממנה זכויותיה ההוריות בכל הנוגע לבתה ל' אשר עשויה להישלח לבית אומנה אם היא לא תעיד נגד הנאשם, הינם ברורים ופסולים מעיקרם, וכל מילה נוספת בנושא מיותרת.

וידוגש: ה. אינה עדה אמינה שכן קיימות סתירות בולטות בין גרסאותיה, אך חוט השדרה של הכרעת הדין, מבוסס על עדותה של ה., בחלק מן האישומים, תוך הסתמכות על עדי תביעה אשר נמצאו עדים בעייתיים בעיני בית המשפט קמא, ולטעמנו לא ניתן לכך משקל ראוי בנסיבות העניין.

הסרטים בהם הצטלמה כשהיא מדברת ומתוודה שוללים את כל גרסתה במשטרה:

"אמרת, תחת איום של המשטרה, דברים שעזרו להם לעצור את דניאל אמבש בעלי מיום 4.7.11, הוא עדיין במעצר עם כתב אישום כבד מאוד. בשביל להוציא ממני דברים נגד דניאל, סגרו אותי בתנאים קשים ואיימו עליי שאם לא אדבר, לא יתנו לי לראות את בתי XXX בת שש שנים, וכדאי שאדבר כמו שהם רוצים. כמובן שפחדתי עד היום להגיד שדיברתי בחקירה תחת איום כבד, אבל המצפון שלי לא נותן לי יותר אפשרות לשתוק: - דיברתי, פירסמתי באינטרנט שאני רוצה לדבר חופשי על האמת. אבל הנה, המשטרה שוב איימה שהעובדים הסוציאליים שמחזיקים את הילדה שלי, לא יתנו לי בגלל זה שפירסמתי באינטרנט לראות את הילדה שלי, לא אותי ולא את משפחתי בראש השנה..."

(<https://youtu.be/qAZ-L6pXxJo>, <https://youtu.be/qHUBRODCByM>)

העד "י"

בן חורג של דניאל מנישואין קודמים של האשה השנייה. ביום 19.6.13, לאחר שלב הסיכומים, חתם י' על תצהיר בו הצהיר כי לא אמר אמת בעדותו, כיוון שהפחידוהו שאם לא יעיד ישב במקום אביו בכלא. לפי התצהיר, הוא נחקר בזמנו על מעשים שלכאורה ביצע בל', צעקו עליו, סיפרו לו שד.א. הודה בעבירות מין כלפיו וכלפי אחיו, וכאשר הכחיש ועמד בסרובו להעיד ולספר, קיבל מהשוטרים מתנות: כובע, משקפי שמש ובושם בשווי 700 ש"ח ואלה ריצוהו. לאחר קבלת המתנות נשאל שאלות ואישר את שאמרו

לו החוקרים

בענייניו של י', ציון, כי החוקרים ניסו להאשימו באונס ל', בתה של ה., ותוך כדי כך, איימו עליו בהגשת כתב אישום כנגדו בגין עבירת אונס, בהיותו בן 14.5 שנים.

כצעד נוסף, השתמשו כנגדו החוקרים באחותו, ח' על מנת לאיים עליו, וזאת במהלך מפגש בין השניים שלא תועד כלל, ואף הוסתר מההגנה.

בהכרעת הדין סוכם: נוכח אישיות העד, גילו ומצבו, וגם נוכח תפניות שהיו בעדותו, יש לגלות זהירות ולקבוע ממצאים ברורים רק כאשר יהיו ראיות תומכות לעצם האירוע או להתנהלות המשפחתית.

ציטוט מתוך התצהיר הנ"ל:

"לא אמרתי אמת במהלך העדות בגלל שהפחדו אותי שאם לא אעיד אשב במקומו ככלא.

בחקירה נוספת החוקרים אמרו לי שאבי החורג הודה במעשים של עבירות מן כלפי וכלפי אחים שלי.

אמרתי לחוקרים אין מצב שהוא עשה את המעשים האלו.

החוקרים ענו לי שלא משנה מה תגיד הוא בכל מקרה ישב בכלא.

כשסירבתי להעיד על מה שהם רצו הם התחילו להביא לי מתנות שונות: כובע קסקט של נייק, משקפי שמש ובושם שאמרו לי ששווה 700 ₪.

לאחר שנתנו לי את המתנות הם שאלו אותי שאלות שאני אאשר את מה שהם אומרים ואני אישרתי.

הם שאלו נכון שהוא הרביץ לך? וענית שכן למרות שזה לא נכון!

הרגשתי לא נעים לדבר איתם על הנושאים האלה ואישרתי את השאלות ששאלו גם מכך שהם הפכו להיות נחמדים איתי. וזה בלבד אותי!

העדה "ח"

הבת החורגת של דניאל מנישואין קודמים של האשה השנייה. השופטים קבעו בהכרעת הדין: "לפנינו עדה אשר בצד תיאור אירועים רבים ומפורטים המחוברים לדמויות, להתרחשויות ולסיטואציות, הודתה בעצמה כי ביצעה תרגילי כזב כדי לזכות בתשומת לב או סוג של טובות הנאה כדי לצאת מהמשפחה או להשיג דברים אחרים. לפיכך יש צורך בזהירות יתר בהתייחסות לעדה זו ולשם קביעת ממצאים יהיה צורך בעיגון ראיתי ממקורות אחרים".

אחרי עדותה היא כתבה במכתב:

"אני רשומה בתור אחת מארבעת העדים בכתב האישום של דניאל אמב"ש (אבי החורג). גדלתי בכיתו של דניאל כ- 14 שנים שנהפכה למשפחתי ואני היום מאוד מצטערת שהמשטרה – מחלקת הימ"ר השתמשה בי להעיד נגדו בכפייה ואיום. הם (המשטרה) אמרו דברים קשים שיגרמו לי דברים נוראים אם אני לא אעיד נגדו אני מודעת לזאת שלא רק בי הם השתמשו, גם באחי הקטין XXXXXB שגרמו גם לו להעיד ולפי מה ששמעתי ממנו גם עליו איימו שאם לא יעיד יאשימו אותו באונס באחותי.

בסופו של דבר תחת איומים כבדים עלינו, המשטרה הוציאה עליו כתב אישום כבד מאד אני מצהירה בזאת שכל מה שרשום בכתב האישום וכל עדות משתמשים בי ושכתבו במקומי לא אני כתבתי ואמרתי חוץ מזה העדה הרביעית (ז') היא אישה שעובדת עם המשטרה – ולפי איך שידוע לי היא משתמשת בסמים"

העד "מ"

על כל עדי התביעה שראינו עד עכשיו נאמר שאינם אמינים (פרט לז' שלא מעידה בתור קורבן אלא בתור מישהי מבחוץ שראתה או שמעה על מעשים פליליים שנעשו בבני המשפחה כביכול). בהתחלה כולם טענו בכל תוקף שהדברים לא היו ואחרי כמה חקירות ושהייה בבית הסוהר בתנאים קשים, חלק מהם החליטו לאמץ את גרסת החוקרים. לפי קביעת השופטים לא ניתן היה להרשיע על פי עדותם של אותם עדי תביעה טריים בלבד, למרות שבכמה אישומים הכלל הזה כנראה נשכח. כדי שהתיק לא ייסגר היה צורך בעד נוסף שהוא גם עד תביעה וגם קורבן ושעדויותו תוגדר כ"אמינה". לכן לחצו כל כך על מ', כפי שהוא תיאר גם במכתב שהוא כתב לשופטי בית המשפט העליון.

ברגע שהוא אמר לפרקליטה שהוא הרגיש רע עם השקרים שהוא העיד בבית המשפט, הכניסו אותו לבית החולים הפסיכיאטרי איתנים ורק בזכות התערבות של השופט דרורי שקרא את המכתבו לבית המשפט העליון הוא השתחרר ומבקש עכשיו לחזור בו מעדות השקר שהכריחו אותו להעיד נגד אביו.

"...בשביל להוריד מעצמי את הלחץ שעשו לי שגיא אופיר וליזו וולפוס וכדי שלא אצטרך לשקר שאנסתי, סיפרתי מציאות אחרת:

אמרתי שאבא היה אחראי על הכל, על כל הדברים שכן עשיתי ל*** ו*** ובכללי – שיקרתי

מרום שפגעו בי ושיגעו לי את השכל שגיא אופיר וליזו וולפוס ומיכה הרן והפנימייה נאלצתי לפגוע בעצמי לפני בדיקה רפואית ***** על מנת להוכיח את האשמות נגד אבא שלי ולגרומם שהשופטים יחוסו עלי. " (ראה גם:

<https://www.youtube.com/watch?v=Scu9Fi40dC0>

<http://www.xn--4dbadf4atp11g.com/perjury/>

<http://israelambash.info/?lang=he>

יומנים

רק נתנו למחברים לאשר שהם כתבו את היומן, אך לא נתנו להם להסביר למה התכוונו. כאמור, דבריה של ד' הוצאו לגמרי מהקשרם וקיבלו פירוש שמנוגד למה שהמחברת רצתה לומר וד' שהפרקליטות על ידי פירוש שקרי של דבריה ביומן שלה הפכו אותה ללא הסכמתה לעדת תביעה, הסבירה בחקירות המשטרה ובבית המשפט כיצד הוצאו דבריה מהקשרם והוצגו באופן מסולף, שקרי ומעוות.

לסיכום

כפי שראינו, העדה היחידה שהוגדרה כ"עדה רצינית ואמינה" (ושעוד עכשיו לא בקשה לחזור בה מעדותה) איננה קורבן אלא רק אורחת ולפי תוכן דבריה שלעתיים אפילו סותרים את דברי עדי תביעה אחרים, יש אכן לפקפק אם היא דיברה על עובדות קיימות או פשוט המציאה סיפור או קיבלה הוראות לומר סיפור שעדי התביעה שהצטרפו אליה בהמשך, לא לגמרי הצליחו לזכור. בנוגע לשאר ה"עדים", העד היחיד שגם קורבן כביכול ושלא נאמר עליו שהוא "לא אמין", (מ') בזמן העדות טופל באוסף של כדורים פסיכיאטרים שלא היתה להם שום הצדקה רפואית וטיפולו הופסק באופן פתאומי מיד אחרי מסירת העדות. אותו עד תביעה היה בעצם החוליה החסרה לתביעה, מאחר שהוא גם קורבן וגם לא "לא-אמין". הוא שלח מכתב לבית המשפט העליון בו הוא מבקש לחזור בו מעדותו וטוען בכל תוקף שהוא העיד עדות שקר בעקבות איומים ולחצים לעשות כן.

וכפי שנראה, גם באישומים עצמם יש בעיות שכלל לא מובן איך יתכן שבית המשפט קמא התעלם מהם והרשיע למרות כל הסתירות שיש באישומים:

אישום ראשון

החזקה בתנאי עבדות:

יסוד העדר ההסכמה, הוא היוצר את הפליליות שבמעשים וההסכמה היא המבחינה בין פעילות מותרת לפעילות פלילית. אופן החיים שבחרו לעצמם השוהים בבית, אף אם הינו חריג או שונה, נעשה על פי אמונתם האישית ובחירתם החופשית, ויש לכבד את אופן חייהם והעדפותיהם המיניות של ד.א. ושל הנשים, ככזה המייצג את האוטונומיה האישית שלהם במדינה חופשית ודמוקרטית. כדי לדבר על החזקה בתנאי עבדות, צריך שיהיה סביב ה"קורבנות" גדר שמונעת מהם לצאת. מאחר שלכל הדעות לא היתה גדר כזו, נעשה שימוש במושג של "עבדות מנטלית", כלומר, מצב שבו העבדים חופשיים לבוא וללכת מתי שרוצים אך שאיזו השפעה מנטלית מונעת מהם לעזוב את המקום שבו הם שבוים מנטלית. בלי שום בדיקה פסיכיאטרית וכלי שום תאורייה מדעית שמאשרת את האפשרות הזאת השופטים קבעו שהנשים שהסכימו לחיות במשפחה עם גבר אחד ושש נשים "שפחות מנטליות", מה שבדרך אגב גם מונע מהן את האפשרות להגיד שכל צורה של קשר בינן ובין הנאשם היתה בהסכמה ומה שאיפשר להרשיע את הנאשם באותה הזדמנות בכמה מעשי אונס מאחר שהשופטים לא משייכים לנשים כלל את היכולת להסכים לכל קשר אינטימי עם הנאשם. בית המשפט המחוזי של תל אביב פסק במקרה אחר שבו הועלה הרעיון של עבדות מנטלית שהיא איננה מבוססת מדעית ושלא ניתן ליישם אותה במשמעות של החוק הבינלאומי של האו"ם בנוגע לעבדות. הוא גם קבע שעבודת כפייה ותנאי שיעבוד חייבים להיות מוגבלים על ידי כליאה פיזית - ולא נפשית, פסיקה זו התקבלה גם על ידי בית המשפט העליון. עוד נקבע כי מתן פרשנות מרחיבה ונטולת גבולות לעבירה עלול להביא לכדי אבסורד וזה מה שקרה בענייננו.

במשפט אמבש יש הוכחות שמעידות דווקא על עצמאות של הנשים ועל כך שהמשיכו לשמור על קשר עם המשפחות שלהן גם אחרי שהתחתנו עם דניאל, הוכחות שמשום מה לא זכו להתייחסות. פסק הדין אשר ניתן בענייננו, היה פסק הדין הראשון בארץ ובעולם שבו הורשע אדם באחזקה בתנאי עבדות בנסיבות של "שליטה מנטלית" לכאורה. בענייננו בוודאי שלא ניתן לטעון כי אין צורך בהסכמת הנשים לדרך החיים בה חיו – ההסכמה במקרה דנן משיטה את כל התשתית הראייתית להרשעה באחזקה בתנאי עבדות.

אנו טוענים שהנסיכון הגורף להחליט עבור אנשים/נשים שהם משועבדים מנטלית, חסרי רצון חופשי וחסרי יכולת להחליט עבור עצמם, הינו אנטי-דמוקרטי ומהווה פגיעה חמורה בזכויותיהם.

האישום השני

מדובר בו בכל מני אירועים הקשורים בעדה ה., אך יש על אותם אירועים גרסאות שונות הסותרות זו את זו, כך שבסוף השופט בעצמו כתב שלא ברור היכן היה המקרה (אם בכלל): האם ברובע היהודי, האם ברוממה, מי הרביץ ומי היה ערום. לפיכך יש לזכות הנאשמים מהעבירות המיוחסות להם באישום השני. מוזר מדוע לא נעשה כן גם בשאר הסעיפים מאחר שכפי שנראה, אין אפילו אישום אחד חלק שבו נמצא תיאום בין שני "עדים" על אירוע אחד.

אישום שלישי

כשקוראים את הדברים מאוד נבהלים: מה פתאום שבית המשפט נכנס לאזרח לחדר השינה ויגיד לאנשים מבוגרים מה לעשות שם?! מדובר במעשי משחק מיניים בוגרים ומותרים וגם עדת התביעה ה. אמרה כך במשטרה לפני שהיא שנתה את גרסתה בגלל הסיבות המוזכרות לעיל. גם שאר ה"קורבנות" המעורבות מדגישות שמעולם לא נעשה דבר ללא הסכמתן. יצוין כי ז' אף אינה מזכירה את נוכחותו של ד.א. במעשה המדובר. היא לא ראתה דבר ואף אמרה בעדותה: "אני רק רוצה להדגיש שאת הסיטואציות האלה לא ראיתי הרבה, לא ראיתי אולי אפילו בכלל, אבל זה היה משהו שכל הזמן שמענו בבית". בהיות עדות זו עדות שמיעה לא ניתן היה להוות חיזוק לעדותה של ה. שהעידה כ"קרבן" לאישום זה, שללה באופן ברור את השימוש במקל המוזכר בעדותה של ז'. י' העיד, כי לא ראה במו עיניו אלא אך שמע קולות ורחשים, וגם דבריה של ח' לא יכולים לתמוך באיזכורים של ה. וז', והם הרי עדים בעייתיים כאמור לעיל.

אם כן, אין תשתית ראייתית להרשיע את ד.א. באישום זה.

כדי בכל זאת להרשיע את דניאל באישום זה, השופטים כאמור החליטו שה"קורבנות" הן שפחות שאין להן כלל יכולת להסכים לדבר כלשהו שהולך בחדר השינה שלהן עם ד.א. ומשום מה לא הפריע לשופטים שאין לאישום כלל אירוע ספציפי שעליו יש יותר מעדה אחת שהוגדרה כלא-אמינה או נתונים כלשהם בנוגע למתי התרחשו אותם דברים שהעדים כביכול מעידים עליהם.

כנראה שגם השופט היה מודע לחוסר של בסיס לאותו אישום וקיבל את טענת הפרקליטות ש"הדבר קיבל ביטוי ביומנה של ד". ד' התנגדה בכל תוקף שזאת כוונת מה שהיא כתבה ביומן שלה, אך כאמור, התעלמו ממנה.

אישום רביעי

מדובר באירוע מאוד משונה של לקיחת מקום מכוסה של הנאשם השני. ואילו הקורבנות המעורבות כביכול באותו אירוע אומרות במפורש שהאירוע לא היה ולא נברא.

גם "עדויות" של עדי התביעה סותרות זו את זו: ז' אומרת שהיא ישבה עם ד.א. על ספה והסתכלה על האירוע ואילו ה. מתארת זמן אחר, מקום אחר לאותו אירוע, לא זוכרת את ז' באותו אירוע ובוודאי לא מתארת אותה "יושבת על הספה עם ד.א.", ה. אמרה שד.א. לא סבל את הריח ויצא החוצה ולפי גרסתה האירוע כלל לא נעשה על יוזמתו של דניאל. יש ניסיון לטעון כי ד' "הודתה" במשטרה שהיה אירוע כזה, אך היא הסבירה בבית המשפט שהחוקרת שמה לה את המילים בפה ואיימה עליה במעצר אם היא לא מאשרת, אך לא הופיעה החקירה ולא צוטט היומן שאמור להזכיר את האירוע כביכול.

אירועים אחרים מסוג זה שהוזכרו, שאף הם לא הוכחו ברמה הנדרשת בפלילים, לא מחזקים ולא תומכים בעצם קיומו של האירוע המתואר בכתב האישום, וממילא אותם אירועים ככל שנעשו, לא נעשו ביוזמתו או בידיעתו של ד.א.

אישום חמישי

בחול המועד סוכות תשע"א שהתה המשפחה בכיתה בבית ספר ברובע היהודי בירושלים. ז' תיארה אירוע ענישתי שהתרחש לטענתה כלפי ה'. בחקירותיה הראשונות במשטרה ה' שללה בתוקף את התרחשות האירוע, ואמרה שוב ושוב לחוקרת: "אני לא יודעת על מה את מדברת" החוקרת הסבירה לה', שלב אחר שלב, מה הגירסה שהיא דורשת ממנה להגיד (ראה: מ"ט 375/11). לאחר מספר חקירות ה' החליטה לאמץ את גרסת החוקרת.

לא נעשתה שום בדיקה רפואית לאמת את גרסת העדה ה'. למרות שלא היה שום מניע לא לעשות כן, אלא אם כן המשטרה והפרקליטות היו מפוקפקים אם האירוע אכן התקיים.

העדה ז' מעידה בתיאור מפורש אף מזעזע כי, הקורבן, ה., הייתה כולה דם, ז' הדגימה בבית המשפט איך הדם כיסה את המקום כולו והפנתה יד פשוטה להראות את ידיה המגואלות בדם.

ה. לעומת זאת, שאמרה להיות ה"קורבן" באירוע, אמרה בבית המשפט: "אני לא זוכרת אם ירד דם ואיך קמתי משם". ישנן אי התאמות וסתירות רבות בין אמרתיה של ה' במשטרה לבין עדותה בנושא זה בבית המשפט וכן בין עדותה של ה' לעדותה של ז' לגבי אותו האירוע.

בחול המועד סוכות היו אורחים נוכחים. בין היתר היתה שם אשה שהיתה אורחת קבועה של המשפחה ואף ישנה עם ה. בחדר במהלך החג והמשטרה לא הזמינה אותה משום מה לחקירה כדי לברר את הדברים. בבית המשפט היא העידה וסיפרה שהיא היתה עם המשפחה ברובע היהודי לאורך כל חג הסוכות וישנה עם ה. בחדר במהלך החג, והיא לא ראתה ולא שמעה דבר או סימני מצוקה או תלונות כלשהן אודות האירוע. ברי, במבחנים של הגיון ושכל ישר כי אילו אכן נפגעה ה. כה קשה, הרי שאותה אורחת הייתה שומעת את צעקותיה ו/או רואה עליה סימנים כלשהם, כאשר אף סביר כי ה. הייתה משתפת אותה בכך.

באירוע שלפי כתב האישום התקיים בנוכחות בני משפחה נוספים אין משום מה שום עד נוסף שתומך בגרסאות של ז' ו- ה.

אישום שישי

ה"עדות" העיקרית באישום זה הינה עדותה של ה.. העדויות הנוספות שהיו אמורות לתמוך בעדותה אינן ספציפיות ואינן מתייחסות לאירוע מסוים. באישום הזה השופט ביסס ממצא מרשיע בהתייחס רק לעדותה של ה., למרות שהוא ציין לעיל כי אפשר לעשות כן רק כאשר יהיו לכך ראיות תומכות, ואילו באישום שלפנינו, ראיות תומכות אלו אינן בנמצאות.

גם יש סתירה מתי האירוע התקיים. בכתב האישום מדובר ב2009, כשהמשפחה היתה גרה ברוממה. במקום אחר ה. אמרה שזה קרה בחודש הרביעי להריגה, כלומר בשנת 2004.

העדים התומכים כביכול, רק שמעו על האירועים של אישום זה ולכן לא מהווים חיזוק.

אישום שביעי

בפתח הדברים, דניאל זוכה באישום זה מהאירוע השני הנזכר בו (אירוע אלימות כלפי ה. עקב העובדה שנתנה שתיה למערער (2) – אירוע אשר לא הוכח, מאחר ולא נמצאה כל ראיה תומכת בעדותה של ה.).

בנוגע לאירוע שבו דניאל הורשע, הוגשו בתור "חומר ראיתי" תמונה מטושטשת של מקום ה"אירוע" בשחור-לבן שלא ניתן לזהות בה הרבה ויומן שבו יש ציור שדומה לצינור, אך היומן היה משנת 2006 ואילו מדובר באירוע שלטענתה של ה. התקיים בשנת 2008. ישנו גם מזכר משטרה המוכיח כי יומנים של ה. הוגשו בשלב מאוחר יותר לידי החוקרים על ידי ה. בעצמה, מכאן יתכן שהיא ציירה את הצינור לאחר שהפכה לעדת תביעה וזאת לצורך ההרשעה.

לפי המיקום הגיאוגרפי של המקום, האירוע לא היה יכול להתרחש בלי שהשכנים או המכונניות שעוברות היו רואים אותם. מדובר בגינה ציבורית באמצע מושב, ממש בקרבת כביש ראשי, ובמרחק הליכה של דקות מהבתים שבמושב. ההגנה טענה כי הצגת תמונה של הצינור לא מוכיחה כי התרחש אירוע באותו מקום. גם אין שום הגיון בסיפורה של ה. ואין שום הסבר מדוע פשוט לא קמה והלכה. עוד טענה ההגנה כי בכל הנוגע להערת בית המשפט כי אין זה נוח לאישה לספר לבעלה על אהבות ומגעים שהיו לה עם גברים קודמים, הרי שאין כל יסוד לדברים אלו, שכן לא נראה שמדובר בידיעה שיפוטית, ונראה כי די בהערה זו על מנת להביא לביטול הרשעתו באישום זה.

אישום שמיני

בפתח הדברים, נקבע כי לאירועים הראשונים המתוארים באישום זה שלפי הטענה התרחשו בשנת 2011, לא היו תמיכות ספציפיות, ולפיכך זוכה בחלק זה.

אך גם בנוגע לאירוע שבו דניאל הורשע, לא ברור על מה מתבססת ההרשעה: באירוע הזה, ה. מתארת תקרית שהתרחשה בחוץ, במרפסת מול שלושה עדים (שלא נחקרו על כך) ואילו בעדות התומכת כביכול של ח', היא מספרת שהיא לא היתה נוכחת באירוע ושהאירוע התרחש בחדר ולא בחוץ. יתרה מזאת, ה. לא אומרת בשום מקום בעדותה שהיא אכן הותקפה בשוקר לא בתוך הגיגית ובטח שלא מחוץ לגיגית, שכן אין גירסה כזו בכלל.

אישום תשיעי

באישום זה ה. טוענת שנעשה לה חבלה על ידי ד.א. המסמך הרפואי מבית החולים "שערי צדק", מנובמבר 2010, מראה כי ה. לא אמרה דבר ולא חצי דבר על חבלה כלשהי שנגרמה לה ע"י או בגלל דניאל אלא בדו"ח מתואר ש"נחבלה מנפילת תיבת עץ על צווארה כשפתחה את הארון" המסמך הרפואי קובע שאכן לה. יש שבר בחוליה בצוואר ושאינן כל סימני חבלה חיצונית. כמו כן, בחקירתה במשטרה מיום 13.7.11, ה. ספרה שחפץ מעץ נפל על ראשה. לכל האמור לעיל יש להוסיף שהאירוע שמתארת העדה ה. לא נתמך ע"י עדות נוספת כפי שהיה מתבקש בנסיבות שהיו בני משפחה ואורחים נוכחים בבית.

אישום עשירי

בנוגע לאישום זה הרי שנטען כי בית המשפט זיכה את המערער מעובדות האישום, בטענה כי לא הובאו ראיות להוכחתו, ולכן נמנע מהרשעתו (עמ' 106 להכרעת הדין), וכי בשל טעות סופר נרשם כי הורשע באישום זה.

אישום אחד-עשר

ח' אומרת שנשואו לה צלקות מהשוקר באיבר מינה, על ידיה ובחזה אך רשום בהכרעת הדין "לא הוגשו מסמכים רפואיים". מדובר באירוע שהתרחש כביכול איזו שנה אחת אחרי ש-ה. באה למשפחה, כלומר ב-2005. משום מה לא שאלו אותה מדוע היא נשארה במשפחה אחרי האירוע. הקורבן כביכול, בתו החורגת של דניאל, מדברת על צלקות, אך אין מסמך רפואי. כשהשופט מבקש מהעדה להראות לו את הצלקת ברגלה, הוא מציין לפרוטוקול שלא ראה שם שום צלקת. ישנה קלטת בה רואים מקרוב שאין לח' סימני צלקות בגופה. בנוסף לכך, י', שטען שהיה נוכח באירוע, היה אמור להיות בן 8 או 9 באותו זמן והאמא שלהם כלל לא זכרה אירוע שכזה. הוא גם לא מצליח לתאר שום מקרה ספציפי של זמן, מקום, נוכחים... הפרקליטות רואה את עצם הימצאותם של שוקרים בבית בתור הוכחה שהאירועים היו, ואילו השוקרים היו מיועדים להגנה עצמית מפני חזירי בר שמצויים בליפתא ובטח לא לשימוש נגד בני אדם.

אישום שתיים עשרה

הבת החורגת ח' המוגדרת על ידי השופטים כלא מהימנה מדברת על אירועים אינטימיים כביכול בינה ובין דניאל, אך אין תיאום בין הגיל שבו האירוע התרחש כביכול ובין התקופה בה היו גרים בדירה שבה האירוע התרחש, כגון, האירוע האחרון שבו לפי הטענה היא היתה בת 16 התרחש בדירה שבה גרו רק מאז שהיא היתה בת 18. ה. מתארת איזה אירוע מיני בינה, בין ח' ובין ד.א. אך ח' מפנה את האצבע המאשימה כלפי ה. ומתארת שהמעשה נעשה ביוזמתה של ה. בלבד ללא כל התערבות של המערער. ברור שה. מנסה להציל את עצמה מעבירה פלילית ולכן מפילה הכל על דניאל. (בפרט שמתחילת החקירות ניתן לראות שהחוקרים איימו על ה. שאם לא תשתף פעולה אתם תואשם באיננוס הקטינה ח'). ז', שעדותה כביכול תומכת בעדותה של ח' הגיעה למשפחה כשח' כבר היתה בת 18 ובכל זאת מעידה על דברים שנעשו בה כביכול בהיותה קטינה.

בעדות הכביכול תומכת של י' נאמר "אני לא יודע כאילו מה היה בדיוק..." ח' שוחדה טרם מסירת הודעתה המפלילה כנגד המערער וזה זועק גם בעניינה, שכן החוקרת רכשה לה בגד ים (מזכר משטרה מתאריך 19/7/11), הזמינה אותה לבית קפה ומסעדה ושוחחה עמה ארוכות בשיחות שלא תועדו כלל ולפתע מיד לאחר מכן ח' מסרה גרסה מפלילה. לכך מצטרפת העובדה כי עדותה זוהמה בדרך של מפגשים עם עדי תביעה אחרים (ה. וי'). המשטרה ניצלה בחורה המשוועת לתשומת לב, ומשקרת מבלי להניד עפעף כדי לזכות בתשומת לב שכזו, כפי שאף העדה עצמה ואחרים העידו עליה. לא בכדי, קבע בית משפט קמא בעצמו, ועל פי התרשמותו, כי המדובר בעדה בעייתית. וכאמור, ה"עדה" ח' הודתה שהיא מסרה עדות שקר וכך גם י' וה.

אישום שלושה עשר

המקרים עליהם העידו העדים השונים אינם אותם מקרים. ט' שלטענת ה. וח' נכלאה בשירותים, אמרה בעדותה בפירוש שלא דניאל כלא אותה אלא שה. כלאה אותה על דעת עצמה. העובדה כי העדות ה. וח' נקבעו על ידי בית משפט קמא כבעייתיות ושתי עדות אלו אף הופגשו במהלך החקירות, הרי שיש בעדותה של ט' לכל הפחות לעורר ספק סביר בדבר אשמתו של דניאל.

לפי הכרעת הדין לגבי הטענה שח' נכלאה למשך מספר ימים, נקבע כי "לא ניתן לקבל כי לא שתתה ולא אכלה קרוב לשבוע".
י' הופגש עם ח' במהלך החקירה, הוא לא העלה מיוזמתו את עניין הקוצים לפני המפגש שלו עם ח', הם נפגשו סמוך ל 26.7.11
ויש חשש ממשי לזיהום עדותו במפגשיו עם ח' ובכך שהוצגו לו חקירות של עדים אחרים.

אישום ארבעה עשר

מדובר באירועים שלעיתים קרובות אפילו לפי העדויות של עדי התביעה, ד.א. כלל לא נכח ולא ידע על מה שנטען שנעשה.
עולה כי הקרחת שבוצעה לח' עת הייתה בת 16 נעשתה על ידי אמה ובניגוד להסכמתו ו/או הוראתו של דניאל.
אירוע נוסף של קרחת מיוחס לאירוע בו ה. היא זו שעשתה את הקרחת לח' - זאת על פי עדותה של ה. בלבד, כאשר ח' לא מתארת
אירוע זה.

לא תואר אף מקרה שבו המערער עשה קרחת כ"עונש" לח' בנוסף לכלל, אשר עדותה של ה. אינה נתמכת בראיות נוספות.
ז' וה. מעידות על אירוע שנעשה כביכול עם ג' מול בנה כ', ג' אומרת בכל תוקף שלא היה ולא נברא אך לא שואלים אותה אפילו
על כך.

ז' העידה רק על פי שמיעה על איזה עונש שנעשה לי', אך לפי הטענות זה נעשה ע"י ד' ולא קשור כלל לדניאל.
אין שתי עדויות תואמות, או שיש עדויות שממש סותרות זו את זו או שכל אחד מהעדים הלא-אמינים בפני עצמם כנ"ל מעידים על
אירוע אחר, שאז עדותם כלל לא שימושית ואילו כמה מתוך האירועים גם מבחינה כרונולוגית לא יתכן שהם היו.

אישום חמישה-עשר

משום מה העברות המתוארות באישום זה כלפי י' בוצעו כולן על ידי נ.ק. ויש מסמך המעיד על כך שד.א. היה אצל רופא שניים
בזמן המעשים שבגללם י' התקשר למשטרה והוא אפילו לא ידע עליהם והקורבן י' עצמו אמר שד.א. כלל לא היה נוכח כשנ.ק.
התעלל בו.

באיזשהו שלב י' אומר בחקירתו: "אבא לא נתן לי בכלל מכות... הוא היה יודע את זה הוא היה עוצר את הכל, זה לא הגיוני בכלל
ש.... הוא לא ידע בכלל" ועל האירוע בגינו התקשר בסופו של דבר למוקד 100 אומר: "אבל אבא שלי לא הרביץ לי... אבל אבא
שלי לא הרביץ לי מכות... אבא שלי שהוא שמע את זה אני מבטיח לך הוא היה בשוק לגמרי."
למרות הכל, ד.א. הורשע על האירועים של התעללות המתוארים באישום זה שאין חולק על כך שבוצעו על ידי נ.ק.

אישום שישה עשר

מצבו הנפשי הקשה של מ', והניצול שנעשה למצב נפשי זה על ידי הגורמים השונים, רווחה פרקליטות המוסדות השונים בהם שהה
וכיוצ"ב הובילו אותו למצב של רצון לרצות את הצד האחר בכל דרך, יחד עם העובדה כי מ' נטל כמות גדולה מאוד של כדורים
פסיכיאטריים – עובדה שלא הייתה ידועה לבית משפט קמא, העובדה כי ניסה להתאבד יומיים לאחר פגישת רענון עם הפרקליטות
לפני עדותו בבית המשפט – עובדה שלא הובאה לידיעת בית משפט קמא, והעובדה כי מיד לאחר העדות הופסקו לו הכדורים
הפסיכיאטריים באורח פלא, דבר חמור לכשעצמו – כל אלו בוודאי שלא היו בפני בית משפט קמא, שלא הוצגה לו תמונת המצב
הבעייתית מאוד בעניינו של מ'

לא הוגש לבית המשפט קמא המסמך הרפואי של הכירורג שבדק את מ' ואמר שלא מצא כלל הוכחות לפגיעות שעליהן דיבר מ'
בבית המשפט

מ' הוא בנו של ד.א. הוא רוצה לחזור בו מכל העדות הזאת וטוען בתוקף שהדברים לא היו ולא נבראו ושהפרקליטים הכריחו אותו
לומר אותם תחת איום שאחרת הוא זה שישב בבית הסוהר במקום אביו.

לאור מצבו הפסיכיאטרי וחוות הדעת השונות, נראה כי מ' עשה כל שניתן כדי לרצות את חוקריו ואת בית המשפט
אי-תיאום בין העדויות: מ' מדבר על עונש על איזו שריטה במשך שיעור שחייה, ה. מדברת על עונש עבור התעסקות באחים
הקטנים.

א' היתה בירושלים ב 3.7.11 אז איך ישבה על מ' ש.ט היתה נוכחת בבית באותו זמן, והיתה ערה עד 4:00 לפנות בוקר העידה
בבית המשפט. הבית קטן והיא תיארה אווירה טובה וילדים שמחים. (הבית בנוי עם קירות מגבס, אם היה קורה משהו היא היתה
בודאי שומעת).

ה. העידה שמ' שכב על המיטה הזוגית כשהתעללו בו, ח' העידה שהוא שכב על הרצפה
י' אמר שהאירוע היה בחדר אטום בצפון (שאיין בו מיטה).

אישום שבעה-עשר

לא ברור מי עשה מה ויש סתירות בין העדויות, כך שהסעיף הזה התבטל. כאמור, מעניין מדוע שאר הסעיפים שיש להם בעיות
דומות לא בוטלו מאותה סיבה.

אישום שמונה-עשר

מדובר בהתעללויות בע', בתו של דניאל.

בית משפט קמא ביסס הרשעתו על עדויותיהם של י' ומ'.

ע' (הקורבן) העידה כי דניאל כלל לא נכח באירוע האלימות וכי מי שביצע את האלימות כלפיה היו נ.ק. וח'.

י' העיד כי ראה ש.נ.ק. ונ.א. מילאו אמבטיה עם מים וסבון והטביעו את ע'.

הוא לא הזכיר כלל את ח' (אחותו), אשר הייתה גם על פי עדותה שלה וגם על פי עדות ע' כמי שסייעה לנ.ק. להטביע את ראשה
של ע' באמבטיה.

על פי עדותו של מ' לא ברור מי היה אחראי על הטבעתה של ע' באמבטיה. במקום אחד הוא אומר כי מי שהטביע את ע' באמבטיה הוא נ.ק. ביחד עם שני אחים שלו, ובהמשך אומר כי ד.א. באותה עת הלך להתקלח ולא היה נוכח בהטבעה. ולפיכך, אין בדבריו כדי לחזק את עדותו של י'. בעניין המכות שוט בית משפט התרשם גם הוא כי הסיפור אותו סיפר מ' היה מבוזבז, זאת בנוסף לכך שהוא מתאר אירוע שונה לחלוטין מזה שמתואר על ידי י' לעניין מכות שוט, הן מבחינת הנוכחים באירוע והן מבחינת המעשה עצמו – לפיכך אין בעדותו של מ' כדי לחזק את עדות י' בנקודה זו. לא למותר לציין, כי ח' ונ.ק. לא הואשמו בעבירה זו, על אף שע' אומרת כי הם אלו שתקפו אותה. דברים אלו מתחזקים נוכח עדויותיהם של ה. ו מ'. ח' אמרה כי מי שהתעלל בע' עם מקל הייתה ה. אך היא לא ראתה זאת כי נכנסה ויצאה. דניאל (ד.א.) זוכה מפרט זה.

אישום תשעה-עשר

עולה מכל העדויות באישום זה, למעט כמובן עדותה של ה., שמי שביצעה את כל המעשים הייתה ה. והדבר אף היה בניגוד להסכמתו או לידיעתו של דניאל. הקורבן באישום זה (ע') העידה בבית המשפט, שמי שפגעו בה ובאחותה באירוע זה והחליטו להעניש אותן, היו ה. ו ח', ואילו ד.א. לא היה בבית ולא ידע מכך. המשקרת במצח נחושה, כאשר היא אומרת שכל מה שנעשה היה בהוראת דניאל. גרסתה זו נסתרת באופן חד משמעי בעדויות של ח' וע' ואף על ידי האזנות הסתר. ראינו הרי שהשופט קבע שאין להרשיע על פי עדותה של ה. בלבד, אך הלכה למעשה בית המשפט הרשיע באישום זה על סמך עדותה של ה. בלבד, כשאין שום דבר המחזק את עדותה ולהיפך – ישנן ראיות ברורות הסותרות את עדותה והמוכיחות כאמור שהיא ביצעה את המעשים הפליליים בעצמה וללא ידיעתו של ד.א.

אישום עשרים

מדובר ביצירת קשר טלפוני עם עדי תביעה אחרי הגשת כתב אישום. לא היתה לד.א. שום אפשרות לדעת איפה נמצאים עדי התביעה וליצור קשר איתם על יוזמתו. הוא דיבר איתם על פי בקשתם ונזהר מאוד לא לדבר כלל על המשפט ולא לבקש מהם להימנע מלהעיד. העובדה כי היה קשר בין ה. לדניאל לאחר שהוגש כתב אישום לא נסתרה, גם העובדה כי ה. שלחה מכתבי אהבה לדניאל עת שהה במעצר אינה במחלוקת, אך למרבה הצער מכתבים אלו נגרסו על ידי שירות בתי הסוהר. הטענה של ז' שדניאל אמר לה "סליחה, הייתי צריך להתחנתן איתך" במידה מסוימת אכן מעידה על המניע שלה: היא (בין היתר) רצתה לנקום בו על כך שלא התחנתה איתו. ההחלטה בדיון של משפט הנשים שביטלה את אישום ה"שיבוש הליכי חקירה" היה ב7.12.12, הדיון במשפט של דניאל על אותו נושא היה רק ב10.3.13 לאחר שכבר האישום התבטל במשפט הנשים.

סיכום

לפני שנאמר שדניאל הורשע, יש לבדוק על בסיס מה הוא הורשע. כאמור, אין אפילו סעיף אחד "חלק" או ליתר דיוק, שאין בו מספיק בעיות כדי בעצם להצטרך לבטל אותו. מומחים שקראו את הכרעת הדין אמרו אחרי קריאה ראשונה שהיא נשמעת להם כמו עיגולים שצויירו סביב חץ אחרי שפגע באיזשהו מקום.

מצויים אנו כיום כשש שנים מאז התפוצצה הפרשה והנשים עדיין עומדות מאחורי דניאל, תומכות בו, רוצות בכל דרך להשמיע את קולן, מתוסכלות עד מאוד שבית המשפט קמא ביטל לחלוטין את רצונותיהן וזכויותיהן כנשים עצמאיות ומבחינתן בית משפט קמא הוא זה שביזה והשפילן בכך שביטל את קולן ואת מעמדן לחלוטין. עד היום נשים אלו עומדות מאחורי המערער והטענה של בית משפט קמא, של איזשהי השפעה פסיכולוגית שגרמה לביטולן כבר אינה יכולה לעמוד ומצב דברים זה מוכיח כי זהו רצונן הכן האמיתי, והאישי של הנשים שבמהלך שש השנים האחרונות אף לא הורשו לבקר את דניאל.

כל הילדים נלקחו מהמשפחה ונאסר עליהם ליצור כל קשר עם דניאל, לגבי חלק מהילדים לא מאפשרים להם לראות את אמם אך ורק בשל העובדה כי האם לא יצאה כנגד המערער – דבר שהינו בלתי מתקבל על הדעת וזאת במנותק משאלת מסוגלותן ההורית, שעל כך אין חולק שקיימת. מעבר לאמור, לא מתירים לנשותיו של המערער אשר עדיין מעוניינות בחיים עמו, לבקרו בבית האסורים – דבר שגם הוא לא מתקבל על הדעת, יודגש שהדבר מתייחס גם לנשים שכתב האישום אינו מייחס למערער כל עבירה פלילית כלפיהן.

בית משפט קמא, קבע כי הערך החברתי הנפגע ממעשיו של דניאל הינו בין היתר כבוד האדם וחירותו – אך הלא עצם העובדה שבית משפט קמא, ביטל לחלוטין את עמדת 5 מתוך 6 נשותיו לחלוטין והלכה למעשה התעלם מדבריהן, רצונותיהן, אמונתן וטענתן כי לא נעשה בהן כל עבירה פלילית שהיא, קביעה זו בעצמה הינה פגיעה בכבודן ובאוטונומיה הפרטית והאישית שלהן.

יש ליתן משקל מכריע לעמדתן של חמש מנשותיו של המערער אשר התייצבו בבית משפט קמא, דיברו בזכותו והביעו כמיהה עזה לשחרורו ולשובו הביתה. נשים אלו אינם מסוג הנשים החלשות, שקולן אינו נחשב ומדברות מהשפה לחוץ, אלא נשים נבונות, בטוחות, מתמצאות, שבחרו לעצמן ובעצמן את דרכן, ואינן תופסות עצמן כקורבנות אלא כבעלות זכויות הרוצות לאהוב ולהקים משפחה עם מי שבחרו בו כבעל וחבר אוהב ומתחשב, השותף לאמונתן הגדולה בדרכן – דרכו.